ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΝΤΥΒΕΡΝΟΥΑ

ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΓΥΝΑΙΚΑ...

Ὁ χρυσοστόλιστος ὑπηρέτης ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν κάρτα ποὺ τοῦ ἔδωσε ἡ Τερέζ. Ἦταν μιὰ πρόσκλησι γιὰ τὴν ἔκθεσι ζωγραφικῆς τῆς μεγάλης ἀριστοκρατικῆς λέσχης, «κατὰ σύστασιν τοῦ κ. Γκαστὸν Ντολμπρέκ, μέλους τῆς Ἑταιρείας Καλλιτεχνῶν». Παραμέρισε κατόπιν μ' εὐγένεια κι' ἄφησε τὴν Τερὲζ νὰ περάσῃ. Ἡ νεαρὴ γυναῖκα μπῆκε μέσα.

Ἡ πολυτέλεια τοῦ μεγάρου, οἱ τρόποι τοῦ χρυσοφορεμένου ὑπηρέτη, τῆς ἔκαναν τεραστία ἐντύπωσι. Πρὶν ἀπὸ δέκα πέντε μέρες, εἶχε γνωρίσει γιὰ πρώτη φορὰ τὸν κ. Γκαστὸν Ντολμπρὲκ στὸ σπίτι μιᾶς φίλης της.

—Καὶ σεῖς, κυρία, τῆς εἶχε πῆ, θάρθῆτε στὴν ἔκθεσί μας; Ἐπιτρέψατέ μου νὰ κρατήσω τὸ ὄνομά σας.

Τοῦ ἔδωσε τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσί της, μὲ τὴν πεποίθησι πὼς τοῦ τὰ ἔδινε τοῦ κάκου· Ἡ φτωχὴ ἡ Τερέζ, περιωρισμένη τόσον καιρὸ στὸ σπιτάκι της, μέσα στὴ μέτρια ζωή της, δὲν μποροῦσε νὰ φανταστῆ, ὅτι θὰ μποροῦσε ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος νὰ τὴν πρόσεχε, καὶ θὰ τῆς ἔκανε αὐτὴν τὴν τιμή. Μά, νὰ ποὺ ἕνα ὡραῖο πρωΐ, ὁ ταχυδρόμος τῆς ἔφερε στὸ σπίτι τὴν πρόσκλησι.

—Ἀντουάν, φώναξε μόλις διάβασε τὸν φάκελλο, μπορεῖς νὰ βάλης μὲ τὸ νοῦ σου τί εἶνε αὐτὸ ἐδῶ;

Ὁ Ἀντουάν, ὁ ἄντρας της, κοιμόταν ἀκόμη ἐκείνη τὴν ὥρα. Νεύριασε λιγάκι γιατὶ γιὰ μιὰ πρόσκλησι ἐκθέσεως, γιὰ μιὰ ἀνοησία, τοῦ χαλοῦσαν τὸν ὕπνο. Κάτι μουρμούρισε, γύρισε ἔπειτα ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρὸ καὶ ξανακοιμήθηκε. Σὲ ἄλλη περίπτωσι, ἡ Τερὲζ δὲν θὰ τὸν ἄφινε ἥσυχο καὶ θὰ τοῦ δημιουργοῦσε μιὰ ὡραία σκηνή. Μὰ τώρα, δὲν εἶχε κέφι γιὰ τέτοια πράγματα, τὸ μυαλό της ἦταν ἀλλοῦ· Τὸν ἄφησε λοιπὸν καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο. Ἀπ' τὸν καιρὸ τοῦ γάμου τους, ἡ καλύτερα, ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ὁ Ἀντουὰν ἔπαψε νὰ τῆς δείχνεται τόσο περιποιητικός, τόσο πρόθυμος ὅσο στὴν ἀρχή, ἡ πρόσκλησι αὐτὴ σὲ μιὰ τόσο ἀριστοκρατικὴ γιορτή, ἀποτελοῦσε τὸ μεγαλείτερο γεγονὸς τῆς ζωῆς της...

Ἡ μεγάλη αἴθουσα τῆς λέσχης ἦταν κατάμεστη ἀπὸ κόσμο. Κύριοι καθὼς πρέπει, κυρίες μὲ πολυτελέστατες τουαλέττες στριμωγνόντουσαν ἐμπρὸς στοὺς ὀκρίβαντας καὶ στοὺς πίνακας, σχολίαζαν τὰ ἔργα ποὺ ἔβλεπαν, φλυαροῦσαν. Ἡ μικρὴ κυρία Τερὲζ ἔνοιωσε κάποια σύγχισι μόλις βρέθηκε μέσα σ' αὐτό, τὸ τόσο ξένο γι' αὐτήν, περιβάλλον· "Ολα ὅσα ἔβλεπε τῆς ἦσαν τόσο ἀσυνήθιστα μὲ τὴν περιωρισμένη ζωὴ ποὺ περνοῦσε... Ἄρχισε νὰ διασχίζη ἀργά, μηχανικά, τὴν αἴθουσα, ὅταν ἔξαφνα αἰσθάνθηκε κάποια ἀνακούφισι. Διέκρινε τὸν κ. Ντολμπρέκ, ὁ ὁποῖος ἐπίσης τὴν εἶχε δῆ καὶ πήγαινε πρὸς τὸ μέρος της χαμογελαστός.

—Πολὺ εὐγενικὸ ἀπὸ μέρους σας νἀρθῆτε, τῆς εἶπε, κάνοντας μιὰ ὑπόκλισι.

—Ἄ, κύριε Ντολμπρέκ, σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, πάρα πολὺ γιὰ τὴν πρόσκλησι ποὺ μοῦ στείλατε... Μοῦ ἀρέσει τόσο, ξέρετε, ἡ ζωγραφική...

Εἶπε τὰ λόγια αὐτά, σύγχισμένη λιγάκι ἀκόμα. Μὰ ἡ σύγχισί της μεγάλωσε πάλι, μόλις ἄκουσε τὴν ἀπάντησι ποὺ τῆς ἔδωσε ἐκεῖνος.

—Ἄ, ἀγαπητὴ κυρία... Ἂν πράγματι σᾶς ἀρέσει ἡ ζωγραφική, τότε δὲν πρέπει νὰ μ' εὐχαριστεῖτε διόλου. "Ολοι αὐτοὶ ἐδῶ οἱ πίνακες μονάχα ναυτία μποροῦν νὰ σᾶς προξενήσουν, ἂν καθήσετε καὶ τοὺς κυττάξετε πολλὴ ὥρα. Ἀγαπητή μου κυρία, δὲν θὰ προτιμούσατε, ἀντὶ νὰ πλήττετε ἐδῶ, ἕνα ὡραῖο τραπέζι στὸ πλησιέστερο κέντρο;

Τὰ λόγια αὐτά, τὰ γεμάτα θρασύτητα, τὴν κατέπληξαν. Μὰ δὲν πρόκανε νὰ τοῦ ἀπαντήση. Γιατὶ τράβηξε τὴν προσοχή τῆς μιὰ νεαρὴ ἠθοποιὸς ποὺ μπῆκε ἐκείνη τὴ στιγμὴ στὴν αἴθουσα, ντυμένη μὲ μιὰ πολυτελέστατη τουαλέττα, μιὰ τουαλέττα ποὺ στοίχιζε μιὰ ὁλόκληρη περιουσία. Ἡ ἐμφάνισι αὐτὴ τὴν ἔκανε νὰ ντραπῆ γιὰ τὸ φτωχικὸ ντύσιμό της καὶ σκόρπισε τὴν ὀργὴ ποὺ εἶχε αἰσθανθῆ, γιὰ τὴν πρότασι τοῦ συνομιλητοῦ της.

—Τί θέλει ἀπὸ μένα αὐτὸς ὁ Δὸν Ζουάν; εἶπε ὡστόσο σὲ λίγο μέσα της. Γιατὶ δὲν μ' ἀφίνει στὴ φτώχεια μου, στὴν ἡσυχία μου, στὴν μοναξιά μου;...

Μὰ κατάλαβε μόνη της πὼς ἡ σκέψι της αὐτὴ ἦταν πειὰ ἄτονη, πὼς ὅλη ἡ ὀργή της εἶχε ξεθυμάνει πειά· Καὶ δὲν διαμαρτυρήθηκε διόλου, ὅταν ἐκεῖνος τῆς ἐπανέλαβε:

—Θάρθῆτε λοιπὸν νὰ φᾶμε μαζὺ μιὰ μέρα; Ναί;...

Ἡ Τερὲζ δὲν ἀπάντησε, μὰ ἡ σιωπή της αὐτὴ ἔκανε τὸν κ. Ντολμπρὲκ νὰ ἐπιμείνη περισσότερο.

—Γιατί δὲν μοῦ ἀπαντᾶτε; τὴν ρώτησε καὶ τὴν παρέσυρε πιὸ πέρα στὴν αἴθουσα. Βλέπετε τίποτε τὸ κακὸ στὴν πρότασί μου; Φοβᾶστε τίποτε;

—Ναί τοῦ ἀπάντησε τότε ἡ μικρὴ κυρία Τερέζ, λύνοντας τὴν ἀνώφελη σιωπή της. Τὸν ἄντρα μου! Φαντασθῆτε ἂν τὸν συναντοῦσα, στηριγμένη στὸ μπράτσο σας!

Ὁ κ. Ντολμπρὲκ γέλασε.

—Αὐτὸ εἶνε ὅλο; Καὶ ὅμως, ἐγὼ ξέρω ἕναν τρόπο, ἕνα ἀντιφάρμακο γιὰ μιὰ τέτοια περίπτωσι, ποὺ δὲν ἀποτυγχάνει ποτέ· Ξέρω μιὰ μάσκα, καταλαβαίνετε, ναί, μιὰ θαυμάσια μάσκα, μὲ τὴν ὁποία κανείς, οὔτε ὁ ἴδιος ὁ ἄντρας σας ἂν σᾶς ἔβλεπε, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ σᾶς ἀναγνωρίση...

Ἡ μικρὴ κυρία Τερὲζ εἶχε ἀρχίσει νὰ γοητεύεται ἀπὸ τὴν τροπὴ ποὺ ἔπαιρνε ἡ συζήτησι. Μιὰ περιπέτεια, στὰ καλὰ καθούμενα, ἔπειτ' ἀπὸ ὀχτὼ χρόνων ἀδιάφορη πληκτικὴ συζυγικὴ ζωή!... Ἄκουγε τὸν συνομιλητή της καὶ χαμογελοῦσε. Ἐκεῖνος ἐνθαρρύνθηκε καὶ ἐξακολούθησε:

—Ναί, ἀγαπητὴ κυρία, νὰ σᾶς ἐξηγήσω ἀμέσως τὸ σύστημά μου... Ἡ καλύτερη, ἡ ἀποτελεσματικώτερη μάσκα γιὰ μιὰ κυρία, εἶνε μιὰ καινούργια τουαλέττα, μιὰ τουαλέττα, τὴν ὁποία ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἔχει φορέσει, τὴν ὁποία φορεῖ μονάχα στὰ ραντεβοῦ της καὶ στὸ μεταξύ, τὴν κρύβει μὲ προσοχὴ στὸ βάθος τῆς γκαρνταρόμπας της... Ἀρκεῖ νὰ διαλέξη ἕνα φόρεμα καὶ ἕνα καπέλλο, τέτοια ποὺ δὲν συνηθίζει νὰ τὰ φοράη· Καὶ ἂν προσθέση σ' αὐτὰ ἕνα-δυὸ μικροπράγματα, μιὰ ὀμπρέλλα ἂς ποῦμε μὲ χτυπητὰ χρώματα, ἕνα στολίδι κάπως ἐξαντρίκ, νὰ δῆτε πῶς ἀλλάζει ἀμέσως ἡ σιλουέττα... Ἄ, εἶνε θαυμάσιο σύστημα, σᾶς βεβαιῶ! Ὁ ἄντρας σας θὰ μποροῦσε νὰ σκοντάψη ἐπάνω σας, χωρὶς νὰ σᾶς ἀναγνωρίση!...

Ἡ ἀντίστασι τῆς Τερὲζ εἶχε λυγίσει ἐντελῶς. Μὰ χρειάστηκαν τρεῖς ἑβδομάδες γιὰ νὰ μαζευτοῦν σιγὰ-σιγὰ τὰ χρήματα, γιὰ νὰ ἀγοραστοῦν τὸ φόρεμα, τὸ καπέλλο, ἡ ὀμπρέλλα, τὰ μικροπράγματα, γιὰ τὰ ὁποῖα εἶχε μιλήσει ὁ κ. Ντολμπρέκ. Καὶ ὅλα αὐτά, χωρὶς νὰ ἀντιληφθῆ τὸ παραμικρὸ ὁ Ἀντουάν...

Ἐπὶ τέλους, ὅλα ἦσαν ἕτοιμα. Ἡ μικρὴ κυρία Τερὲζ κλείστηκε στὸ δωμάτιό της καὶ μπροστὰ στὸν καθρέφτη, ἄρχισε νὰ ντύνεται. "Οταν τελείωσε, ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ χαρᾶς.

Ὁ κ. Ντολμπρὲκ εἶχε δίκηο, ἀπόλυτο δίκηο!.. Μιὰ ἄλλη γυναῖκα στεκόταν τώρα μπροστά της, μιὰ ξένη, ἀγνώριστη καὶ ἄγνωστη γυναῖκα!..

Μιὰ ἄλλη γυναῖκα! Χαμογελοῦσε ἐκεῖ, ἐμπρὸς στὸν καθρέφτη, καὶ τὸ χαμόγελό της ἦταν γεμάτο τόλμη, μυστήριο, γοητεία. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή της, ἀποκτοῦσε αὐτὸ ποὺ λέγεται αὐτοπεποίθησι ἡ μικρὴ κυρία Τερέζ· Γεμάτη θαυμασμὸ ἀκόμη, κύτταξε τὸ ρολόγι. Ἦταν ἕξη ἡ ὥρα.

—Αὔριο, τέτοια ὥρα, θὰ εἶμαι ἐκεῖ... ψιθύρισε. Μὰ τώρα, εἶνε καιρὸς νὰ τὰ κρύψης ὅλα αὐτά, μικρὴ μου Τερέζ...

Καὶ ὅμως δὲν τὰ ἔκρυψε, δὲν γδύθηκε. Κάθησε στὸ καναπεδάκι, ἐκεῖ, μπροστὰ στὸν καθρέφτη, καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ θαυμάζη τὸν ἑαυτό της· Ὅταν ξανακύτταξε τὸ ρολόγι, ἦταν ἡ ὥρα ἑπτά.

—Εἶμαι τρελλή! ἔκανε. Ὁ Ἀντουὰν γυρίζει στὸ σπίτι, ὅπου κι' ἂν εἶνε. Κ' ἐγώ, ἀκόμη δὲν ξεντύθηκα!...

Μὰ ἔγινε σκεπτική, μόλις θυμήθηκε τὸν Ἀντουάν· Πάντοτε ἴσαμε τώρα, ὁ Ἀντουὰν τὴν ἔβλεπε ἄσχημα ντυμένη. Ἦταν, ἀλήθεια, μιὰ ἀδικία αὐτό. Καὶ ἴσως γι' αὐτὸ εἶχε ἀρχίσει νὰ τῆς δείχνεται ἀδιάφορος ὁ Ἀντουάν...

Ἔξαφνα, ἡ Τερὲζ τρόμαξε. Ὁ Ἀντουὰν γύριζε σπίτι· Ἄκουσε κάτω, τὴν πόρτα νὰ ἀνοίγη καὶ νὰ κλείνη ἔπειτα, ἄκουσε τὰ βήματά του στὴ σκάλα. Μόλις εἶχε ἀκόμη τὸν καιρὸ ἡ Τερὲζ νὰ γδυθῆ στὰ πεταχτά, νὰ τὰ πετάξη ὅλα στὸ βάθος τῆς γκαρνταρόμπας. Μά, μιὰ ἀκατανίκητη δύναμι τὴν συνεκράτησε Καί, ἔξαφνα, φώναξε δυνατά, μὲ φωνὴ ποὺ ἦταν σὰν θρίαμβος·

—Ἀντουάν!... Ἀγάπη μου! Ἔλα μέσα, ἔλα ἐδῶ, νὰ ἰδῆς τί ὡμορφη ποὺ εἶμαι τώρα!...

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ὁ Γάλλος ποιητὴς Μαλέρμπ, ἦταν ἐγωϊστὴς σὲ ἀφάνταστο βαθμό. Μιὰ μέρα, ἡ πριγκήπισσα Κοντέ, γιὰ νὰ τὸν πειράξη, τοῦ εἶπε:

—Ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς δείξω τοὺς ὡραιότερους στίχους τοῦ κόσμου.

—Συγγνώμη, κυρία, τὴν διέκοψε ἀμέσως ὁ ποιητής. Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ κοπιάσετε. Τοὺς εἶδα, γιατί, ἀφοῦ εἴπατε ὅτι εἶνε οἱ ὡραιότεροι στίχοι τοῦ κόσμου, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶνε δικοί μου!